

เรือติดแหง

ชีวิตคนอย่างแม่ชีมีบทเรียนชีวิตมากมาย เกินกว่าคนทั้งหลายจะเข้าใจ แม่ชีเคยทุกข์ทรมาน ท่ามกลางพายุภัย วันที่แม่ชีตัดสินใจเอาเรือออกจากฝั่ง โดยไม่เคยฟังข่าวของคลื่นลม เรือเข้าฝั่งไม่ได้เพราะ น้ำน้อย แม่ชีต้องแกว่ไกลตลอด สามี่เห็นเรือติดแหงก็ เลยหนีแม่ชี วายน้ำย่าโคลนขึ้นฝั่งแบบไม่ล่ำลา

แม่ชีมองสามี่ที่สร้าง ความชอกช้ำให้แม่ชีตลอด ชีวิตที่เราอยู่ด้วยกัน แม่ชีก็ถูกเขาทำร้ายชีวิตตลอด แต่ ทำไมแม่ชีถึงยังทนอยู่ อยู่เพราะอะไร อยู่เพราะ ความเครียดแค่นั้น ถ้าเราไม่สุขก็อย่าหมายว่าใครจะสุข เลย แม่ชีจะเอาชนะ แต่การเอาชนะของแม่ชีคือ ความ พ่ายแพ้ตลอดแม่ชีไม่เคยชนะคนเหล่านี้ ความโกรธบาง ครั้งมันทำให้เราโง่ได้อย่างปราณีต ไม่เฉลียวใจที่จะหนี จากเพื่อให้หลุดพ้น เพราะสัญญากรรมยังผูกเราทำให้ เราต้องชดใช้จนกว่าจะหมดกรรมต่อกัน ในขณะนั้นแม่ชี ไม่เคยคิดเรื่องกรรมเลย กรรมคืออะไร คือคำถามในใจ ของแม่ชี ไม่มีคำตอบ เหมือนคนตาบอดถามถึงท้องฟ้า ว่ากว้างใหญ่อย่างไร คนตาบอดคนนั้นคือ แม่ชีทศพร

อาหารที่เตรียมไว้สำหรับคนงาน แม่ชีใส่ถังเอา
น้ำแข็งแช่ไว้ เวลาผ่านไปสามวันน้ำแข็งเริ่มละลายหมด
แม่ชีมองของเหล่านั้นด้วยความเสียดาย เพราะมันถึง
เวลาที่จะเน่าเสีย สามี่ขึ้นจากเรือสามวันแล้ว แม่ชีอยู่ใน
เรือคนเดียว นั่งเย็บผ้า เย็บหมอนเพื่อลูกในท้อง มอง
ทะเลตั้งแต่หน้าแห่งจนน้ำขึ้น ใจเริ่มหวนไหวเพราะวันนี้
ลมทะเลแรงเหลือเกิน แม่ชีเดินออกไปที่หัวเรือเอาเชือก
ผูกสมอเรือสามตัว ท้องก็ใหญ่ สมอก็ตัวใหญ่ เชือกก็
หนัก แต่ก็ต้องป้องกันไว้ก่อน แบกสมอลงไปสัปดาห์
น้ำขึ้นมาก หรือคลื่นทะเลแรงจัดจะได้ไม่เกิดอันตรายกับ
เรือ น้ำทะเลเริ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ลมทำให้เชือกที่ผูก
หลังคาไว้ขาด แรงคลื่นทำให้เชือกที่ผูกสมอขาดเหมือน
กัน แม่ชีวิ่งเข้าวิ่งออกหัวเรือท้ายเรือ ไม่นานเรือก็จม
แรงของน้ำทะเลทำให้แม่ชีล้มหลายครั้ง

แม่ชีตั้งสติหาที่เพื่อให้ชีวิตรอดพ้นจากลมทะเล
และคลื่นทะเลที่ซัดเข้ามาในเรือ แม่ชีเอาเชือกผูกเอาตัว
เองแล้วผูกไว้กับหุกระต่ายเรือ แม่ชีสู้กับทะเลหกชั่วโมง
เต็ม เรือถูกน้ำทะเลซัดจนติดตลิ่ง มีดพอดี ทะเลสงบ
แต่ลมและฝนตั้งท่าจะซัดกระหน่ำ แม่ชีบอกกับลูกใน
ท้องว่า ลูกอย่าเพิ่งออกมาเวลานี้นะ ถ้าหนูออกมาหนู
กับแม่คงตายพร้อมกันวันนี้แน่ แม่ชีหนาวเหน็บจับใจ

ไม่เคยทุกข์เวทนาเท่านี้เลยตั้งแต่เกิดเป็นคน เรือแตก ไม่มีอะไรเหลือให้ปกปิดร่างกายที่หนาวเหน็บจนขาไปทั้งตัว มองไปรอบตัวน้ำแห้งแล้ว มีตสนิทไม่มีแม้แต่แสงไฟ เสียงคนบนตลิ่งที่เป็นฟาร์มเลี้ยงกุ้งอื้ออึ้ง

ฝนตกหนักวังกุ่มแตกเป็นแนวยาว แม่ซีมองความแตกแยกของพื้นดินที่กั้นเป็นคันหลุดเป็นเหมือนถูกกดด้วยรีโมท ความมืด ความหนาวเย็นของสายฝนทำให้แม่ซีคิดถึงคนคนหนึ่ง แม่ดำ แม่ดำ เตี้ย เตี้ยจำช่วยลูกด้วย น้ำตาที่ไม่เคยไหลตั้งแต่อยู่คนเดียว จนเรือแตก แต่มันเริ่มไหลแบบหยุดไม่ได้ตั้งแต่นึกถึงแม่และเตี้ย เสียใจที่ไม่เคยฟังในเรื่องที่ท่านเคยเตือนเรื่องสามีคนนี้ สงสารตัวเอง สงสารลูก สงสารความรักของเตี้ยและแม่ เวลาผ่านไป ผ่านไป นานเท่าไรไม่รู้ รู้แต่ว่าฝนหยุด ลมหยุด ทะเลแห้ง ตัวที่เปียกปอนแห้ง

ความในใจที่คิดถึงเรื่องราวต่างๆ มากมายต่างหลังไหลเข้ามาไม่ขาดแม่ซีเรียกร้องความรัก ความอบอุ่นจากครอบครัวมาตลอดชีวิต แต่ไม่มีใครเติมสิ่งที่แม่ซีต้องการได้ นอกจากความรักของเตี้ยและแม่ คนสองคนนี้ไม่เคยซ้ำเติม ไม่เคยให้ร้าย ไม่เคยหมดความห่วงใยที่มีให้ตลอด แม่ซีอยากใช้เวลาหมุ่กลับเพื่อบอกท่านว่าจะไม่รักใคร่อีกแล้วนอกจากเตี้ยและแม่

